

Интересни са нейните участия и в български филми, като това са предимно творби на „новата вълна“ млади кинорежисьори. Тя играе отговорни роли в „Авантаж“ на Г. Дюлгеров, „Любовното лято на едни лъхмани“ на Д. Тодоров, „Мъгчанието“ на Кр. Крумов, „Иван и Александра-1952“ на Ив. Нучев, „Югоно железно“ на Св. Обчаров. Последният ѝ филм е „Граница“ на Й. Симеонов и Хр. Ночев, награден на последния кинофестивал във Варна тази година.

През 1993 г. завършва двегодишна школа към Пловдивския драматичен театър с художествен ръководител режисьора Христо Церовски. Като студийка изграе в спектаклите на Пловдивския театър. Обича да участва в постановки, където има синкретизъм на актьорското изпълнение, т. е. хармония между слово, песен, танц, пантомима.

В театралните среди е известен и като майстор на хореографията в много спектакли с изъяснен усет към театралното изкуство и неговата специфика. Той е хореограф на музикалки като: „С любовта щега не бива“ от Мюсе, „Комедия за сериозни“ от О. Уайлд (в Русенски театър), „Мeko казано“ от В. Петров (в театър „София“, както и на други постановки. Автор е на танците и на „Сватба“ от Е. Канети.

Пека пожелаем на новите колеги големи творчески успехи
в артистичните им изяви на русенска сцена! На добър час!

120000868557

A black and white sketch of a man's face, wearing glasses and having a mustache. The sketch is signed 'G. H. 1971' in the bottom right corner.

25 юли 1905-14 август 1994

Колко точно звучат думите на един изследовател на Квантите: „В оригиналния свят съществуват съединения с еднакви химически формули, чиито несхожими свойства се обясняват в университетските аuali с различното разположение в пространството на едни и същи молекулярни групи. Квантите като че ли подреждат думите по формулите на тези съединения. С всяко едно разместване, изменение на последователността, тълча в пространството на словата все щещите думи рибкуват да получат други нюанси, друг аромат...“ В това разместване на думите, в тази богата мисловност на Квантите се състои и голямото му значение за поезията — литературни произведения, обогатили интуитивната нишпа на нашата вселена.

Нобелов двурест за литература за 1981 година.

сезон 1994 - 1995 година

КОМЕДИЯ НА СУЕТАТА

пиеса в три части от ЕЛИАС КАНЕТИ
превод от немски - Румяна Георгиева

СПЕКТАКЪЛЪТ СЕ ПОСВЕЩАВА НА 90 ГОДИШНИНАТА ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ГОЛЕМИЯ ПИСАТЕЛ И ХУМАНИСТ НА XX ВЕК ЕЛИАС КАНЕТИ

постановка
сценография и костюми
хореограф-постановчик
музикално оформление

ЛЮБОМИР ДЕКОВСКИ
ВИОЛЕТА РАДКОВА
СТОЯН ГЕОРГИЕВ
ЛЮБОМИР ДЕКОВСКИ и СТОЯН ГЕОРГИЕВ

Пиесата се поставя за първи път в България

действащи лица и изпълнители

ГЛАШАТАЯТ ВЕНЦЕЛ ВОНДРАК
ГОСПОЖИЦА МАЙ
ВДОВИЦАТА ВАЙРАУХ
СЕСТРА ЛУИЗА
БАРЛОХ
АННА БАРЛОХ
ФРАНСОА ФАНТ
ФРАНЦА НАДА
ФРАНЦИ НАДА
ПУПИ
ХЕДИ

ЕМИЛ МИХОВ
МАРИЯ ГИНКОВА
ТАТЯНА ЦВЕТКОВА
НАДЯ БАНЧЕВА
СВЕТЛОЗАР НИКОВ
ВЕЛИЧКА НЕЙЧЕВА
МАРИАН САВОВ
НИКОЛАЙ АНГЕЛОВ
МИЛАНКА ПЕТРОВА
ВИОЛЕТА КОЛЕВА
МИРОСЛАВА ГРАДЕВА

ФРАНЦ ШАКЕРА
ЕМИЛИ ФАНТ
ХАЙНРИХ ФЬОН
ЛЕДА ФРИШ
ЕГОН КАЛДАН
ЛИА
МАРИ
ПРОПОВЕДНИКЪТ БРОЗАМ
ФРИЦ ХЕЛД
ЙОЗЕФ ГАРАУС
С. ВЛАЙС

ИВАН САМОКОВЛИЕВ
РУЖА ЛЮБОМИРОВА
ВЕНЦИСЛАВ ПЕТКОВ
МАРИАНА КРУМОВА
ВЛАДИМИР ДАНЧЕНКО
ГАЛИНА МИЛАНОВА
МАЯ ГЪРЧЕВА
ИВАН БОЖКОВ
ЛЮБОМИР КЪНЕВ
НИКОЛА ЧИПРИЯНОВ
МИНКО МИНКОВ

помощник-режисьор
кореметитор
текста следи

Гинка Цанкова
Мариана Стефанова
Ефросина Григорова

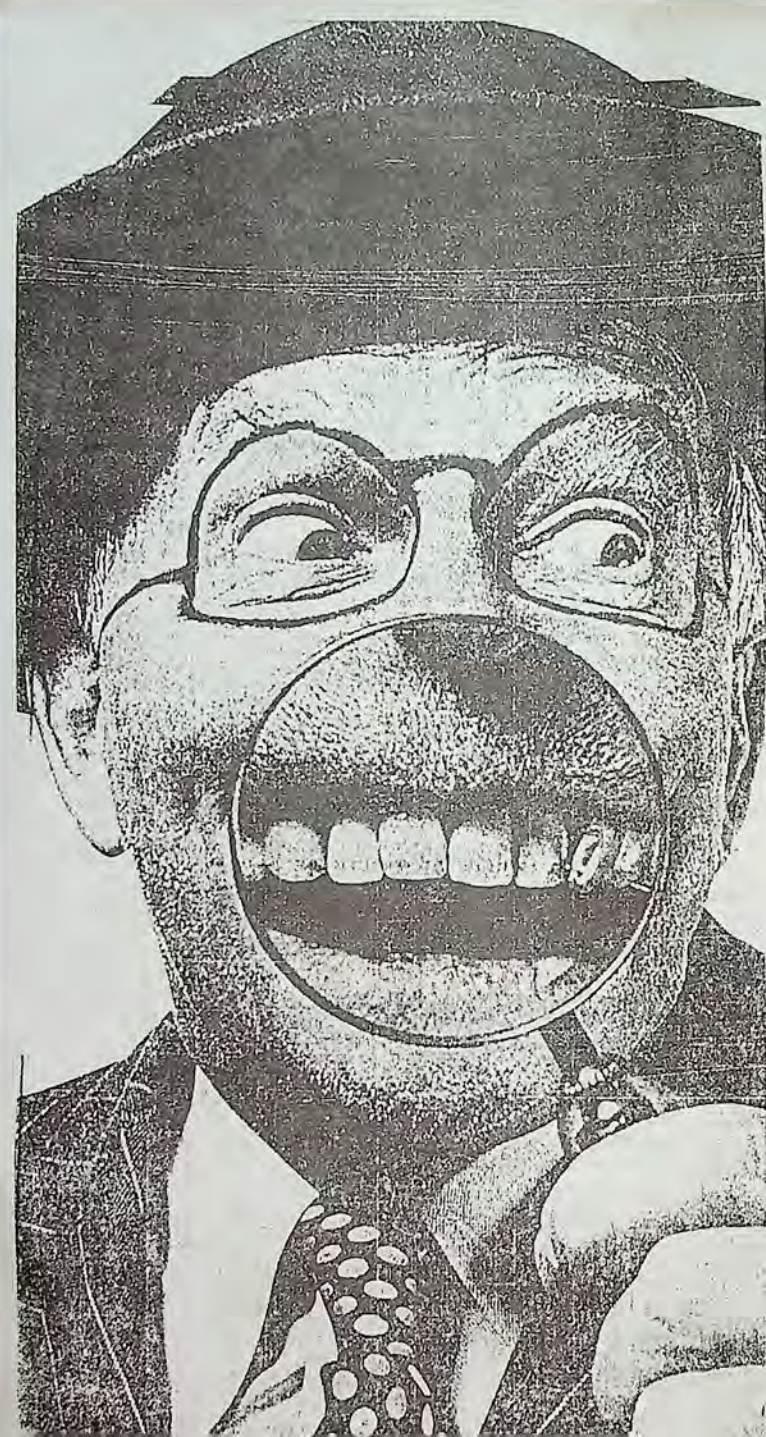
KKULTUR
kontakt

ПОСТАНОВКАТА ИЗПЯЛО Е ФИНАНСИРАНА ОТ ФОНД „КУЛТУРКОНТАКТ“ ПРИ
ФЕДЕРАЛНОТО МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И ИЗКУСТВОТО НА РЕПУБЛИКА АВСТРИЯ

Премиера на 28 декември 1994 г., 19,00 часа, зала на Операта

Титулна страница на програмата - графики от Франц Мазарел, снимки - Ел. Едусев, редактор и оформление - Кр. Гергицов, компютърен набор - Ст. Стефанов

ТЕХНИЧЕСКИ СЪТРУДНИЦИ: зав. пост. част - П. Шопов, худ. изпълнители - Ив. Памуков, Ц. Цанев, ръководител на худ. осветление - Т. Йосифов, на звуково оформление - Цв. Ячев, театър-майстори - М. Рачев и С. Димов, реквизит - В. Сапулджиев и Т. Златанов, гръбводелско ателие - М. Киров и Св. Тодоров, железарско ателие - И. Ахмедов, мъжка шивалня - Ив. Петрова, гамска - М. Бурова, тапицер - Т. Михайлова, грим - Д. Тодорова, гардероб - Н. Желязков, Б. Любенова, П. Захариева.

ПОЛИТИКЪТ-СМЕШНИК и по Филип Хасман

Пиесата „Комедия на суетата“ е пиеса за отнетата възможност на хората да „виждат“ себе си: не само като външен образ, не само като красивост, но и като самопознание за собствената си душа, за собственото си минало, за света, за околните. Чрез една абсурдна ситуация са показани прекъснатите връзки на индивида със своето АЗ, със себеподобните си. Какво произтича от това: от една страна, човешката душа се изпразва от богатство на преживявания и става годна за манипулация от идеологически глашатаи, но от друга, стремежът към изнамирането на потулението АЗ разгаря пагона на разрушението, на омразата, на античовешките страсти. В този смисъл „Комедия на суетата“ не е толкова лесна творба за разчитане: тя може да има различни акценти, които са проблем на философско, политическо и нравствено тълкуване на съвременния свят, изживяван едновременно като история и настояще.

Сега, в 1994 година, творбата на Канети звучи удивително съвременно. Обществата от Източна Европа, разрушили тоталитаристични режими, нелеко намират пътя към демократичните управления: проблемът за истинската свобода на личността и обвързаността ѝ със социалните норми не се оказва толкова лека задача за изпълнение. Тоталитаризмът и демокрацията се оказва не толкова елементарни понятия и преминаването от едното в другото е съпроводено с редица драматични катаклизми. Или проблемът за суетата, гротесктно и абсурдно вилнееща в канетевата драма, се оказва всъщност проблем за откриването на собствената идентичност, на собствената лична свобода (а не обществено рекламирана) в лабиринта на сложните социално-културни и социо-икономически промени на съвременната история на държавите. Тази суета придобива разрушителни форми, параноични изяви, когато тя премине в егоистичен нарцисизъм, когато се отворят люковете на задрямалите ниски страсти. В това отношение и други автори след Втората световна война разсъждаваха в много социологически съчинения върху този феномен. С едно такова изследване българският читател се запозна и напоследък - на българина Цветан Тодоров, наречено „На предела“, изследващ промените на личността в немските концентрационни лагери.

Канети не иска реалистично огледало за нашите социални действия, той иска такова, в което философски и дълбоко-същностно да видим собствената си индивидуалност, вплетена в порядъка от закономерни, случайни, насилнически, анархистични или други метаморфози на съвременното битие. Пиесата на Елиас Канети удивително се намесва днес в големия въпрос на човека от края на XX век: кой и как прави нашата история - подвластни на съдбата, на масата, на личността-диктатор, на интелектуалеца?... Въпроси, въпроси, въпроси, които Елиас Канети предпочитва да зададе в своята творба, без да им даде категоричен отговор. Времето „оцветява“ нюансите на този отговор.

Пиесите на Елиас Канети искат мислене, склонно към философски асоциации, мислене, което обема света, мислене, което не схваща човека единствено като битова фигура, а като индивид разположен в течението на времето - като история, настояще, философия на битуването. Ето защо за него ясният сюжет, обикновените жизнени персонажи не са му интересни като изразно средство. Затова, тези които усетят драматургията на Канети и неговия театрален свят - абсурден, но дълбок и мъдър - неминуемо ще усетят радостта, че обемат сложното ни съвременно ежедневие. И тогава у тях ще се породи приятна суета, че проникват в дълбините на знанието, на откриването на сложните лабиринти на човека от XX век. Творците от Русенския драматичен театър отдавна са обхванати от тази красива естетическа и философска суета в театъра на големия писател. Спектакълът „Сватба“ бе наречен от чуждестранни познавачи на творчеството му - европейски. Да се надяваме, че този европейски дух на мислене на русенските театрални ще проникне и във втората им среща с Елиас Канети - в спектакъла „Комедия на суетата“.

Крум Гергицов

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868557

Смятам, че преди години моите пиеси далеч бяха изпреварили вкуса на времето. Днес, когато абсурдният театър е надминал себе си, моите пиеси вече съвсем не са най-абсурдните. Онова, което вероятно някога бе ново в тях, и както тогава си въобразявах, бе смело, днес вече е нещо почти обикновено. Това, че авангардни произведения ме настигат във времето, е едно от най-забавните явления и човек би трябвало да живее достатъчно дълго, за да се наслаждава още по-често на този спектакъл.

ЕЛИАС КАНЕТИ, октомври 1965 г.

На снимката: Сцена от спектакъла „Сватба“, поставен през 1992 година в Русенския театър.

ТЕАТЪРЪТ НА ЕЛИАС КАНЕТИ - ТАЗИ КРАСИВА СУЕТА ДА РАЗГАДАВАШ СВЕТА

След годината на промяната 1989 в българския театър започна едно вакханалическо стремление за усвояване на течения в световния театър, които бяха грижливо потулвани от миналата управляваща система, театралните колективи „ускорено“ поискаха изведнъж да заработят с европейска, световна марка. Най-ярък израз на нахлуването на нови автори и идеи в театралното ни изкуство бе отприщият интерес към абсурдистите - Йонеско, Бекет, Жюне. В хода на това стремглаво движение възникнаха и проблеми, като например въпросът за взаимоотношенията между националните ценности и тези на западното изкуство и театър: как става тяхната симбиоза в един художествен факт или процес?

Така вече четири години българският театър изгражда своето битие, свободно избирайки и прочитайки драматурзи с различни философски и идейни разбирания. Той оформи една пъстра картина на търсенията си, на методологията си. И в това стилово разнообразие сякаш следва формулата на френския философ Мишел Фуко: „Светът, който познаваме, не е онази до крайност опростена конфигурация, където събитията са редуцирани, за да бъдат изяснени същностните им черти, последното им значение, началната им или крайната ценност. Напротив, той е изобилие от оплетени събития. Изглежда чудно разноцветен, ужасен и с дълбини значения“.

В Русенския драматичен автор театърът, който сложи началото на поглед към нови естетико-театрални търсения бе Елиас Канети - човекът, роден в Русе през 1905 година и изрекъл знаменателните думи: „Всичко, което изживях по-късно, вече се бе случило някога в Русчук“.

С постановката на неговата пиеса „Сватба“ през април 1992 година на русенска сцена нахлуха философските идеи на писателя, признат за един от големите мислители на XX век. Канети, наред с такива мащабни умове като Камю, Сартр, Кафка, Брехт, Бекет и много други разсъждаваше върху глобални екзистенциални проблеми на човешкото битие: личност и власт, личност и свобода, личност и смърт, личност и избор, маса и индивид, личност и идеология, личност и диктатура. Той чувствително обогати философското мислене на съвременната литература, насищайки я с оригинални идеи и наблюдения върху живота.

Елиас Канети е написал три пиеси: „Сватба“ (1932), „Комедия на суетата“ (1934) и „Обречените“ (1964). В сравнение с написаното от него в другите литературни жанрове, те са малко на брой. Но пък с философските си разсъждения, с новаторството си във формата, те органично се вливат в литературната му вселена.

По мнението на видни теоретици Канети в драматургията се явява предтеча на абсурдизма, а от друга страна, изпитва влиянието на експресионизма. Или можем да кажем, че той е един модерно-мислещ драматург, който в три пиеси ни представя в зримо-визуална и философски-метафорична светлина обръкания, гротескно-разпаднал се и абсурдно-действащ механизъм на психологическото у съвременния индивид. Тези творби имат обединяващ мотив, а той е мотивът за връзките на индивида в едно социално общество; индивидът в масата, индивидът като манипулация или аутсайдер в подредената йерархия на социалните поръядки. Той е изправен пред избор: да следва импулсите на собственото Аз или да се препони в мощните движения на историческите катаклизми. Така Канети в пиесите си ни навежда на размисъл за всичко онова, което човечеството изживя в различните режими - фашистки, комунистически, или за драмата на влчателството на личността в Това, което колективът винаги с охота прави - програми, действия, подредба на света, унификация. И в трите му драматични произведения се чувства огромното влияние на капиталното му социалнопсихологическо изследване „Масите и властта“. В „Сватба“ развиланелите се и избуели до мрачни крайности порочни страсти са довели човечеството до заплашителен апокалипсис, в „Обречените“ знането на годините за живот у хората, ражда напрегната и болезнена атмосфера в отношенията им, а властта, според Канети, черпи сили от страха пред смъртта.

Всеки от нас е по-хубав отколкото предполага, но не толкова, колкото би искал да бъде. Между това, което ни е дадено, но не ценим, и онова, което ценим, но не ни е дадено, се простират собствената територия на огледалото. В този смисъл „рефлексът на огледалото“ е възможен само като „комплекс на огледалото“. Защото човешкото в нас, поради своето изначално несъвършенство (непълнота) се нуждае непрекъснато ако не от доказателства, то поне от уверения в обратното. То е питащо и питано едновременно. Само съвършенството, т. е. завършеното в себе си, не задава въпроси. Бог не пита, тъй като по условие знае всички отговори. Неговото място е най-малко от всичко пред огледалото.

Лицето задава „дълбочина“ на физиогномическия образ в огледалото, то прасира неговия етически и онтологически хоризонт. В него ние сме винаги отвътре. Човешкото лице, за разлика от физиогномическия образ, лежи на „дъното“ на огледалото. То ни гледа оттам, макар че ние не можем да го видим. Нещо повече, колкото по-силно желаем и се стремим към това, толкова по-невидимо става то. Защото колкото по-дълбоко спускаме „кофата на самопознанието“, толкова по-размътваме извора. Лицето е израз на нашата собствена утаеност в потока на времето. То става „видимо“, когато не го гледаме.

Огледалото е само механично отражение на огледалните отношения, в които хората, за разлика от животните са поставени не един до друг, а един срещу друг.... Животното предполага много гледни точки, човекът - само една. То може да бъде разпознато гледано отгоре, встрани и отзад, докато при него това се оказва възможно само отпред. Човек по условие трябва да бъде лицеизряд.... Социумът „проглежда“ в огледалото, когато слага край на неговата зачатъчно-инфантилна слепота.

Маската обективизира човешкото непостоянство, т. е. онази присъща на всеки от нас „изгода“ нагласа да бъдем или поне да минем за други (Роже Кайоа). Маскираният винаги „израе“: той е по-условие актьор, маскирането, подобно на преобличането (правестията) е модус на театрализираното битие, чиито ипостаси са движението, разнообразието, промяната. Маската предполага движение, жестикация, танц. Маската трябва да бъде не просто носена, а изиграна. Тя е част от динамичния ансамбъл на тялото.

Подобно на часовника, всички огледала по света могат да показват едно и също лице, но не едно и също битие. „Размишлявани“ като лице, ние сме „събрани“ като битие в метафизическото огледало. В неговия оптически прицел има място само за мен като нещо повече от самия мен, като мен-битие. Защото в метафизическото огледало са сумирани околната среда и околната майка ми.... С всеки от нас се ражда и умира едно огледало.

Първото огледало заимствува своята форма и функция от Слънцето. То е кръгло и служи за отразяване (пречупване) на слънчевата светлина. В този смисъл Слънцето е първият природен адресат на огледалото.... Огледалото става символ в древността едновременно на земния живот и на живота след смъртта. Да освидетелства живота и само да въртхва живот са собствено метафизически заложби на т. н. лъчисто огледало. Без да съм египтянин, бих желал едно по детски невинно огледалце да разпръсква мрака на моето последно пътуване.

Кой от нас не е изпитвал поне веднъж радостното опиянение от играта със слънчевото отражение в голямото колкото детска длан ужобно огледалце!... Нещо хлапашко, безгрижно-палаво, разбойническо-невинно има в тази огледална игра. Уловеното в детската шепка слънце е собствената емблематика на живота.

ПЕТЪР Г. ПЕТРОВ

Из есето „Огледалото“ от книгата „Животът - огледална авантюра“, 1992 година